

като се мъчаше да умекоти скърбта на лорда Джона за смъртта на Магдалина, думаше му :

— Видиш ли лорди ? Ты единъ останъ обиденъ, Азъ ще са вѣнчѣж за госпожа Филта, Исидоръ Хрисодактиловъ за Александра съ званично позволеніе на Патріархіята, Евстатій ще земе своята Янка и Мацко ще са стои за Юлія и ще стане зетъ на слугата ви, и само ты, лорди, ще стоиш да ны гледашъ ; какъвъ діаволъ, трѣба да намѣримъ и за тебе пѣкоя невѣста.

Лордътъ горчиво сж усмихнх. Въспоминаніето на Магдалина бѣше много горчиво за него.

— Учителю, думаше Мацко на Гирджика. Сега вече нема отъ какво да са оплачемъ. Сички смы тука съ чада ми и женами и братьями и . . . и . . .

— Да ви кажѣ ; благодарѣ на Бога (рече Гирджикътъ) дѣто съмнх този день, който е толкози пріятенъ за мене и за сичкытѣ, щото и да умрѣ былъ быхъ благодаренъ.

Между туй музиката свирѣше наймелодично.

— Сега е добръ да са наредимъ, рече Евстатій. Гирджико земи сестра ми Филта за рѣка и са исправѣте първа чета ; Мацко земи племенницата ми Юлія и стой съ нея до учителя си. Исидоре Хрисодактиловъ, земи твоята Александра и стой до другытѣ. Ела и ты, Янке ! да са наредимъ и ный послѣдня чета. Бащи и майки наши наредете са на срѣща ни ; свещеницы, елате и извършѣте таинството на брака за насъ и на обрученіето за Мацка.

Родителитѣ на младоженцытѣ плачахъ отъ радостъ, и ангелытѣ на благополучіето вѣяхъ съ крылѣ около щастливото туй събраніе. Запалихъ са брачнытѣ свѣщы, а общый дѣверъ на сичкытѣ бѣ лордъ Джонъ Фигаро.

Извърши са таинството, и музикалытѣ органы засвирихъ веселы пѣсни. Щастлытѣ четы са прѣснѣхъ подъ дърветата и въспѣвахъ пріятелството, любовта и щастіето си.